

PROP DE VOSALTRES

Alegria i esperança

Benvolguts diocesans:

En aquests primers dies de novembre ens embarguen dos sentiments que permeten una experiència humana més plena i que tenen molt a veure amb la dimensió religiosa vinculada al Senyor Ressuscitat: l'alegria i l'esperança. Ho diem en aquests moments i en un determinat sentit, l'alegria per celebrar i demanar la intercessió de tantes persones que estan al cel; i l'esperança en l'oració pels difunts. És la Solemnitat de Tots els Sants, el dia 1 de novembre, és la memòria i oració pels difunts, el dia 2 del mateix mes.

Un bon costum arrelat en el cor de la nostra societat és la visita al cementiri en algun moment durant aquests dies per pregar i per recordar als éssers estimats que hi estan enterrats. Gran quantitat de gent hi acudeix, amb cues a les entrades i estacionament de cotxes als voltants. Per a moltes persones aquesta visita no està associada únicament al Dia de Difunts i aprofiten la jornada festiva del dia 1, o la del dia abans, per complir amb aquest costum. Per la meua part em resisteixo a pensar que majoritàriament és un gest rutinari i que es porta a terme «perquè ara toca

això». Estic convençut de la profunditat dels sentiments de la nostra gent que vol mostrar gratitud, record afectuós i caritat eterna en l'oració. Així, almenys, ho volem fer els creients. I així ho volem anunciar als qui viuen amb nosaltres.

Però anem per parts. Reflexionem en primer lloc sobre l'alegria que ens proporciona la celebració i el record de tots els sants. Comprovar en la biografia d'infinat de cristians que van viure amb coherència la seva fe en Jesucrist i no van lamentar mai el seu seguiment és motiu d'immensa alegria per a nosaltres. Són clars exemples de generositat, de perdó, d'entrega als seus pròxims, de defensa de la dignitat de la persona, de proclamació i respecte de la vida, des de la concepció a la mort natural, de sol·licitud i preocupació pel matrimoni, per la vida consagrada, la castedat, etc. I totes les altres virtuts proposades pel Senyor en l'evangeli. Res és impossible. El seu compliment ens omple de satisfacció i alegria. Demanem la intercessió de tots els sants per a que la nostra pròpia vida sigui atractiva i manifesti felicitat. Ens ho recordava el papa Francesc en l'Exhortació Apostòlica **Alegreu-vos-en i celebren-ho**. «Les coses dites fins

ara no impliquen un esperit apocat, tristoi, agrit, melangiós, o un baix perfil sense energia. El sant és capaç de viure amb alegria i sentit de l'humor. Sense perdre el realisme, il·lumina els altres amb un esperit positiu i esperançat» (núm. 122).

Enllaçat amb l'anterior està la segona part, l'oració pels difunts, que és una exigència de la nostra vida cristiana. Sempre ha estat present en les celebracions i en les diferents devocions seguint les indicacions dels primers escrits apostòlics i la tradició de la mateixa Església. Us aconsello que no trenqueu aquesta costum d'apropar-vos al cementiri i pregar pels vostres éssers estimats. Que us acompanyin els vostres fills

i nets perquè aprenguin a unir l'oració sincera amb l'esperança en la vida eterna com ens recomana Jesús. Acabo amb una cita del mateix document del Papa que us he proposat abans: «La súplica és expressió del cor que confia en Déu, que sap que tot sol no pot. En la vida del poble fidel de Déu hi trobem molta súplica plena de tendresa creient i de profunda confiança. No traguem valor a la pregària de petició, que tantes vegades ens asserena el cor i ens ajuda a seguir lluitant amb esperança» (núm. 154).

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Trobada d'apostolat seglar a Barcelona per preparar el Congrés de Madrid

PRE-CONGRÉS 2020 A CATALUNYA

Procés de preparació del Congrés de Laics:

Poble de Déu "en sortida"

El proper 9 de novembre, el Col·legi La Salle Bonanova de Barcelona acollirà una Jornada catalana d'apostolat seglar. Està previst que l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Joan Planellas, hi presenti una ponència. Durant la jornada es portarà a terme una dinàmica de participació, per la qual es demana als assistents que portin un dispositiu electrònic amb accés a internet (telèfon intel·ligent, tauleta o ordinador portàtil).

La jornada servirà com a preparació prèvia al Congrés de laics «Pueblo de Dios en Salida», que se celebrarà a Madrid del 14 al 16 de febrer de 2020.

Per preparar-lo s'han proposat els següents temes de reflexió: Primer anunci, l'acompanyament, els processos formatius i el compromís públic.

L'objectiu d'aquest congrés és impulsar la conversió pastoral i missionera del laïcat com a signe i instrument de l'anunci de l'Evangelí de l'esperança i de l'alegria, per acompanyar els homes i les dones en el seu camí vers una vida més plena.

Tots els continguts sobre el Congrés de Madrid es poden consultar a <http://www.pueblodediosensalida.com/>

CERCA DE VOSOTROS

Alegría y esperanza

Queridos diocesanos:

En estos primeros días de noviembre nos embargan dos sentimientos que permiten una experiencia humana más plena y mucho tienen que ver con la dimensión religiosa vinculada al Señor Resucitado: la alegría y la esperanza. Lo decimos en estos momentos y en un determinado sentido, la alegría por celebrar y pedir la intercesión de tantas personas que están santificadas; y la esperanza en la oración por los difuntos. Es la Solemnidad de Todos los Santos, el día 1 de noviembre, es la memoria y oración por los difuntos, el día 2 del mismo mes.

Una buena costumbre arraigada en el corazón de nuestra sociedad es la visita al cementerio en algún momento durante estos días para orar y para recordar a los seres queridos que allí están enterrados. Gran cantidad de gente acude allí, con colas en las entradas y estacionamiento de coches en los alrededores. Para muchas personas dicha visita no está asociada únicamente al Día de Difuntos y aprovechan la jornada festiva del día 1, o la víspera, para cumplir con esa costumbre. Por mi parte me resisto a pensar que mayoritariamente es un gesto rutinario y que se realiza «porque ahora toca esto». Estoy convencido de la profundidad de los sentimientos de nuestras gentes que quieren mostrar gratitud, recuerdo cariñoso y caridad eterna en la oración. Así, al menos, lo queremos hacer los creyentes. Y así lo queremos anunciar a quienes viven con nosotros.

Pero vamos por partes. Reflexionemos en primer lugar sobre la alegría que nos proporciona la celebración y el recuerdo de todos los santos. Comprobar en la biografía de infinidad de cristianos que vivieron con coherencia su fe en Jesucristo y no lamentaron nunca su seguimiento es motivo de inmensa alegría para nosotros. Son claros ejemplos de generosidad, de perdón, de entrega a sus prójimos, de defensa de la dignidad de la persona, de proclamación y respeto de la vida, desde la concepción a la muerte natural, de solicitud y preocupación por el matrimonio, por la vida consagrada, la castidad, etc. Y todas las demás virtudes propuestas por el Señor en el evangelio. Nada hay imposible. Su cumplimiento nos llena de satisfacción y alegría. Pedimos la intercesión de todos los santos para que nuestra propia vida sea atractiva y manifieste felicidad. Nos lo recordaba el papa Francisco en la Exhortación Apostólica **Alegraos y regocijaos**. «Lo dicho hasta ahora no implica un espíritu apocado, triston, agriado, melancólico o un bajo perfil sin alegría. El santo es capaz de vivir con alegría y sentido del humor. Sin perder el realismo, ilumina a los demás con espíritu positivo y esperanzado» (n.º 122).

Enlazado con lo anterior está la segunda parte, la oración por los difuntos, que es una exigencia de nuestra vida cristiana. Siempre ha estado presente en las celebraciones y en las distintas devociones siguiendo las indicaciones de los primeros escritos apostólicos y la tradición de la misma Iglesia. Os aconsejo que no rompáis esta costumbre de acercaros al cementerio y orar por vuestros seres queridos. Que os acompañen vuestros hijos y nietos para que aprendan a unir la oración sincera con la esperanza en la vida eterna como nos recomienda Jesucristo. Termino con una cita del mismo documento del Papa que os proponía con anterioridad: «La súplica es expresión del corazón que confía en Dios, que sabe que solo no puede. En la vida del pueblo fiel de Dios encontramos mucha súplica llena de ternura y de profunda confianza. No quitamos valor a la oración de petición, que tantas veces nos serena el corazón y nos ayuda a seguir luchando con esperanza» (n.º 154).

Con mi bendición y afecto.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

«El gènere és un factor que genera estigmatització social i pobresa»

Mar Galceran, coordinadora tècnica del Lloc de la Dona de les Germanes Oblates, va impartir la lliçó inaugural de Càritas Diocesana. Galceran va començar deixant clar que «el procés d'emancipació de la dona no pot fer-se sense els homes, és un procés on hi han de col·laborar els dos sexes». Segons la ponent, l'antropologia cristiana «entén l'ésser humà com el conjunt de diferents dimensions que estan relacionades entre si». «L'ésser humà és una realitat holística, no hi ha compartiments estancs». Galceran va destacar que «el problema és quan es legitimen desigualtats socials

apel·lant a les diferències fisiològiques». «Déu ens va crear home o dona, iguals». «No és natural que els homes ocupin els càrrecs de poder, o que siguin els immigrants els qui ocupin càrrecs de segona». «La igualtat implica respecte a les diferències, i ser igual no implica ser idèntics», va afegir. «Les dones no tenim per què renunciar a la feminitat, però sí que s'ha de denunciar qualsevol discriminació», va dir.

Galceran va afegir que «el gènere és un eix estructural de les desigualtats». En aquest sentit va recordar que aquest any, a Espanya, han mort 44 dones en mans de les seves parelles, que les dones cobren un 23% menys que els homes i que dues tercers parts dels infants sense escolaritzar són nenes. «El gènere és un factor que genera estigmatització social i pobresa», va afegir. «El 70% de la població mundial pobra són dones». «El gènere problematitza, victimitza i criminalitza les dones», va dir. Mar Galceran va apostar per «desconstruir els estereotips». I va posar com a exemple a Jesús de Natzaret i el pasatge evangèlic de la dona pecadora. «Ell va augmentar l'autoestima de les dones». «Va trencar els estigmes que les exclouïen i va crear una societat mixta on les dones eren deixebles.»

Entreguen els premis del Certamen Marià 2019

L'Acadèmia Mariana de Lleida, la finalitat de la qual és la d'honorar la Mare de Déu i aprofundir i estendre el coneixement de les seves virtuts mitjançant la literatura i les belles arts, va celebrar el passat 6 d'octubre l'acte final del Certamen Marià (literari i audiovisual).

Enguany va dedicar-se a la Mare de Déu de la Cabeza, patrona de Vila-sana. La mantenidora del Certamen fou Mari Pau Huguet Subias, qui va dissertar sobre com Maria acollidora es deixa acollir.

El desenvolupament de l'acte fou molt emotiu, especialment en el moment del lliurament dels guardons i de la lectura de les obres premiades per part dels seus

autors, acompanyada pel violoncel, a càrrec de Miquel Gracia Sanjuán. Va tancar l'acte la coral L'Estel, del Cercle de Belles Arts de Lleida.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

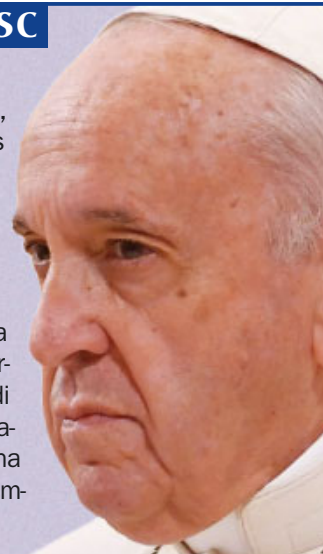

@Pontifex: «La creació, lloc de trobada amb el Senyor i amb els altres, és la "xarxa social" de Déu que ens porta a entonar un cant de lloança còsmica al Creador» (2 de setembre).

@Pontifex: «Que Déu, que estima la vida, ens doni coratge per treballar pel bé sense esperar que siguin altres que comencin, i sense esperar fins que sigui massa tard» (2 de setembre).

@Pontifex: «L'Esperit Sant, quan el convidem a les nostres ferides, ungeix els mals records amb el bàlsam de l'esperança, perquè Ell reconstrueix l'esperança» (4 de setembre).

@Pontifex: «Convido tothom a què s'uneixi a la meua oració perquè Déu, Pare de tots, consolidi a tota Àfrica la reconciliació fraternal, única esperança per a una pau sòlida i duradora» (4 de setembre).

«Els sacerdots han de sortir a buscar nous catòlics»

José Luis Mumbiela, doctor en Teologia, va ser ordenat sacerdot a Lleida l'any 1995. El 1998 va ser enviat a Kazakhstan com a sacerdot missioner, on el 2011 va ser nomenat bisbe titular de la diòcesi de la Santíssima Trinitat. Ha estat uns dies a Lleida i hem aprofitat per mantenir una xerrada sobre la seva experiència i sobre com es viu la fe en aquest país de l'Àsia Central en el qual només un 1% de la població és catòlica. La diòcesi d'Almaty ha passat de tenir una sola diòcesi catòlica a tenir-ne 4 amb 21 sacerdots i 14 parròquies.

Per què el van enviar a Kazakhstan?

L'any 1997, dos anys després d'ordenar-me, em vaig doctorar en Teologia a la Universitat de Navarra. Va ser en aquells dies més que el papa Joan Pau II buscava sacerdots joves per anar a aquest país de l'antiga Unió Soviètica. Llavors ja hi havia necessitats a la nostra diòcesi de Lleida, però el bisbe Ramon Malla va tenir un autèntic gest de pastor de l'Església i em va dir «aquí estem malament però allà encara més. Vés allà, que Déu proveirà». No tenia afany missioner però m'ho van demanar, per això vaig anar-hi.

A on el van destinar i com va ser la seva adaptació?

Em van destinar a la ciutat d'Almaty, que té uns dos milions d'habitants. En arribar ja havia estudiat un any de rus, i em defensava. Poc a poc també em defensava amb el kazakh, que s'assembla al turc. La manera de viure és molt diferent a la de Lleida. Els primers mesos van ser durs. Hi havia talls de llum i de gas. Primer, vaig ser vuit anys vicari en una parròquia, que vaig veure néixer. En una ciutat de 600.000 habitants, on hi havia catòlics però no tenien església.

Com veu l'Església?

L'Església creix i el missatge de Jesús continua atraient a no cristians per la vivència del mateix missatge. Crec que hi ha una voluntat del Cel que l'Església estigui a Kazakhstan. Si fem les coses bé, Déu ens beneeix. Hem de tenir cura de la pregària, del testimoni, i ser autèntics. Déu fa la resta.

Quina recepta té perquè l'Església creixi?

Hem de seguir treballant i sortir a buscar nous catòlics. Déu fa alguns miracles, però els preveres han de ser més actius i sortir. Si us moveu Déu us beneirà. De tota ma-

nera, sempre falten sacerdots. Hem de treballar amb els més petits perquè l'Església vagi endavant. Amb l'ajuda de la Mare de Déu i sense oblidar l'adoració.

Quins canvis ha propiciat des que és Bisbe?

Fa cinc anys que dic missa, tots els dies, en una capella que hi ha a la Cúria i que dona al carrer, és la capella de la Misericòrdia. És una oxigenació per a mi. Hem començat a dir-la en la llengua kazakh. A part, fem moltes activitats perquè els nens i joves vinguin a les parròquies. També hem construït cases de convivències per reunir-los, i amb ells organitzem xerrades, jocs, i també oracions. És una forma de fer apostolat. També hem obert dues noves parròquies i estem desenvolupant la tasca de Càritas.

REFLEXIONS

UN MAR D'EMOCIONS

La confiança, la fe en l'altre (I)

La confiança és una relació de rostre a rostre. Obeeix al desig d'obrir-se, d'exposar lliurement el propi jo, de manifestar el núvol de pensaments i de sentiments que ens bull al dedins. Aquesta obertura solament és possible quan el mite de l'autosuficiència es desfà i un s'adona que necessita els altres per viure.

És un pacte tàcit, invisible, sense papers, ni signatures, una forma de fe laica, que no s'eleva cap amunt, però que fa possible la vida aquí baix. Confiar és tenir fe en l'altre, en allò que diu i promet, és creure en la seva paraula. És posar-se en les seves mans, sabent que també ell està exposat a l'error.

Qualsevol moviment, per petit que sigui, ve precedit per un acte de confiança. Sense confiança, és impossible viure. Si cada moviment vital hagués d'anar precedit per una certesa immutable, per una evidència lògica universal, mai no podríem moure'ns, ni tan sols fer un pas. En un univers teixit d'incerteses i de perplexitats com el nostre, la confiança és el nodriment essencial. Necessitem confiar, abans que res, en nosaltres mateixos, en la nostra capacitat d'afrontar allò inesperat i de transformar la misèria en llum. Necessitem confiar en els altres, en el talent dels més joves, en les institucions democràtiques i en els mestres, en el gènere humà per afrontar les situacions difícils.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

AGENDA

- ▶ **Diumenge, 27 d'octubre.** Jornada del Domund.
- ▶ **Dilluns, 28 d'octubre:** —A les 12 h, Curs Bíblic pels religiosos/es i preveres a l'IREL.
- ▶ **Divendres, 1 de novembre. Tots Sants:** —A les 11 h, Missa al cementiri de Lleida presidida pel bisbe Salvador.
- ▶ **Dissabte, 2 de novembre:** —A les 11 h, Missa al cementiri de Lleida.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

28. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Ef 2,19-22 / Sl 18 / Lc 6,12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silví, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.

29. ■ Dimarts [Rm 8,18-25 / Sl 125 / Lc 13,18-21]. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

30. ■ Dimecres [Rm 8,26-30 / Sl 12 / Lc 13,22-30]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi,

Rupert i Victori, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

31. ■ Dijous [Rm 8,31b-39 / Sl 108 / Lc 13,31-35]. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, rel. jesuïta, castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Volgang, bisbe; santa Lucil·la, vg. i mr.

NOVEMBRE

1. □ Divendres [Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / 1Jo 3,1-3 / Mt 5,1-12a]. Solemnitat de Tots Sants.

2. ■ Dissabte [Lectures a escollir entre les que es proposen per a les

Misses de difunts als leccionaris Santoral o per a Misses diverses. Per exemple: Is 25,6a.7-9 / Sl 22 / 1Te 4,13-14.17b-18 / Jn 11,17-27]. Comemoració de tots els Fidels Difunts.

3. ■ Diumenge vinent, XXXI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Sa 11,23-12,2 / Sl 144 / 2Te 1,11-2,2 / Lc 19,1-10]. *Urgell:* □ Sant Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell. Sant Martí de Porres (1579-1639), religiós dominicà de Lima; sant Pere Almató, prevere dominicà i màrtir a Indo-xina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès).

Diumenge XXX de durant l'any (C)

COMENTARI

Hem de «fer mèrits» davant Déu?

Molt possiblement nosaltres sovint ens creiem bones persones (i potser ho som) i fins i tot millor que els altres. Però la nostra visió és molt esbiaixada. Ho veiem a l'evangeli. Per una banda hi ha un bon fariseu: *Déu meu us dono gràcies perquè no soc com els altres homes: lladres, injustos, adúlter, ni soc tampoc com aquest cobrador d'impostos. Dejuno dos dies cada setmana i us dono la desena part de tots els meus ingressos.* Sovint creiem que el fariseu menteix, però no és així. Per entendre bé la paràbola hem de saber que el fariseu deia la veritat. I que el cobrador d'impostos era realment un pecador. I per això diu: *Déu meu, sigueu-me propici, que soc un pecador.* Podríem dir que fins aquí tot va bé. El fariseu és bo, dona gràcies a Déu. El cobrador d'impostos és pecador i demana perdó al Senyor. Però ens desconcerten les paraules de Jesús: *Us asseguro que aquest [el cobrador d'impostos] tornà perdonat a casa seva i l'altre, no.* Com pot ser això? Doncs, perquè davant Déu cap de nosaltres no pot presumir de les seves obres: l'amor, el perdó, la salvació són un do gratuït de Déu i el rep aquell que el sap acceptar amb humilitat. No podem presumir de cap mèrit davant Déu. El fariseu, fiant-se dels seus mèrits, es tanca en el seu orgull; el cobrador d'impostos sap que només Déu el pot salvar i s'obre a rebre la salvació.

La primera lectura subratlla com Déu escolta sempre el clam dels més indefensos: *El Senyor escolta la pregària dels oprimits, no es fa sord al clam dels orfes ni al plany insistent de les viudes. El crit d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols.* L'únic mèrit davant Déu és la nostra misèria, la nostra petitesa: llavors Déu aboca a mans plenes el seu amor i la seva salvació. El cregut no pot rebre res. Pau a la segona lectura manifesta la seva confiança total en Déu: *ell m'ha salvat de la gola del lleó i em salvarà de tots els qui em volen perjudicar.* Davant Déu no podem presumir de res. Tots som igualment pecadors.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 35,12-14.16-18)

El Senyor fa justícia, no té miraments amb el prestigi dels homes, no es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres; escolta la pregària dels oprimits, no es fa sord al clam dels orfes ni al plany insistent de les viudes. El Senyor rep benèvolament els qui l'honoren, el clam d'aquests homes arriba al cel, el crit d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols, i ells no es consolen fins que arriba a terme, no desisteixen mentre l'Altíssim no intervingui per fer justícia a favor dels innocents. El Senyor no s'entretindrà, no tardarà a sortir a favor d'ells.

▶ Salm responsorial (33)

R. *Quan els pobres invoquen el Senyor, ell els escolta.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meua ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Els ulls del Senyor vetllen pels justos, / escolta quan criden auxili. / Així que criden, el Senyor els escolta / i els treu de tots els perills. R.

El Senyor és a prop dels cors que sofreixen, / salva els homes que se senten desfets. / El Senyor rescata de la mort els seus servents, / i no acusarà els qui es refugien en ell. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 4,6-8.16-18)

Estimat, pel que fa a mi, la meua vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar. Ja m'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port. Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel. I ara ja tinc reservada la corona que m'he guanyat. El Senyor, jutge justíssim, me la donarà quan serà el dia, i no tan sols a mi, sinó a tots els qui enyoren la seva manifestació. Durant la meua primera defensa davant el tribunal no es presentà ningú a fer-me costat; tothom m'abandonà. Que Déu els ho perdoni. Però el Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangeli, i poguessin escoltar-lo tots els pagans. I Déu m'ha salvat de la gola del lleó. El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar i em guardarà per al seu Regne celestial. A ell sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 18,9-14)

En aquell temps, Jesús digué aquesta paràbola a uns que es refiaven que eren justos i tenien per nosaltres a tots els altres: «Dos homes pujaren al temple a pregar: un era fariseu i l'altre cobrador d'impostos. El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: «Déu meu, us dono gràcies perquè no soc com els altres homes: lladres, injustos, adúlter, ni soc tampoc com aquest cobrador d'impostos. Dejuno dos dies cada setmana i us dono la desena part de tots els meus ingressos.» Però el cobrador d'impostos, que s'havia quedat un tros lluny, ni gosava aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit i deia: «Déu meu, sigueu-me propici, que soc un pecador.» Us asseguro que aquest tornà perdonat a casa seva i l'altre no; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.»

▶ Lectura del llibre del Eclesiàstic (Eclo 35,12-14.16-19a)

El Señor es juez, y para él no cuenta el prestigio de las personas. Para él no hay acepción de personas en perjuicio del pobre, sino que escucha la oración del oprimido. No desdeña la súplica del huérfano, ni a la viuda cuando se desahoga en su lamento. Quien sirve de buena gana, es bien aceptado, y su plegaria sube hasta las nubes. La oración del humilde atraviesa las nubes, y no se detiene hasta que alcanza su destino. No desiste hasta que el Altísimo lo atiende, juzga a los justos y les hace justicia. El Señor no tardará.

▶ Salmo responsorial (33)

R. *El afligido invocó al Señor, y él lo escuchó.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor: / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

El Señor se enfrenta con los malhechores, / para borrar de la tierra su memoria. / Cuando uno grita, el Señor lo escucha / y lo libra de sus angustias. R.

El Señor está cerca de los atribulados, / salva a los abatidos. / El Señor redime a sus siervos, / no será castigado quien se acoge a él. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteu (2Tm 4,6-8.16-18)

Querido hermano:

Yo estoy a punto de ser derramado en libación y el momento de mi partida es inminente. He combatido el noble combate, he acabado la carrera, he conservado la fe. Por lo demás, me está reservada la corona de la justicia, que el Señor, juez justo, me dará en aquel día; y no sólo a mí, sino también a todos los que hayan aguardado con amor su manifestación.

En mi primera defensa, nadie estuvo a mi lado, sino que todos me abandonaron. ¡No les sea tenido en cuenta! Mas el Señor estuvo a mi lado y me dio fuerzas para que, a través de mí, se proclamara plenamente el mensaje y lo oyeran todas las naciones. Y fui librado de la boca del león. El Señor me libará de toda obra mala y me salvará llevándome a su reino celestial. A él la gloria por los siglos de los siglos. Amén.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 18,9-14)

En aquel tiempo, Jesús dijo esta paràbola a algunos que se confiaban en sí mismos por considerarse justos y despreciaban a los demás: «Dos hombres subieron al templo a orar. Uno era fariseo; el otro, publicano. El fariseo, erguido, oraba así en su interior: «¡Oh Dios!, te doy gracias porque no soy como los demás hombres: ladrones, injustos, adúlteros; ni tampoco como ese publicano. Ayuno dos veces por semana y pago el diezmo de todo lo que tengo». El publicano, en cambio, quedándose atrás, no se atrevía ni a levantar los ojos al cielo, sino que se golpeaba el pecho diciendo: «¡Oh Dios!, ten compasión de este pecador». Os digo que este bajó a su casa justificado, y aquel no. Porque todo el que se enaltece será humillado, y el que se humilla será enaltido.»